

**SVĚTLO
UVNITŘ
TEMNOTY
A JINÉ PŘÍBĚHY**



MIROSLAV ZACPAL

SVĚTLO UVNITŘ
TEMNOTY
A JINÉ PŘÍBĚHY

Miroslav Zaccpal

MEDVÍDEK

Pětatřicetiletý Jakub Hanák z České Třebové stál na ulici před panelovým domem, kde spolu s manželkou Ivou a desetiletou dcerkou Janou už několik let sdílel byt 2+1 v třetím poschodí. Nejistě postával u kontejneru na smíšený odpad, v ruce prázdný odpadkový koš, a zachmuřeně sledoval scénu, odehrávající se o několik desítek metrů dál. Dva zřízenci místní pohřební služby, odění ve smuteční černi, právě vynášeli ze sousedního domu rakev a mířili ke služebnímu vozu, zaparkovanému u chodníku. Jakub věděl, že ponесou ještě jednu rakev, menší.

Místní tamtamy roznesly tuto tragickou novinu ústy zděšených, překvapených, ale neustále zvědavých ženských po celém sídlišti až neuvěřitelně rychle. Taková tragédie se tady nestala, což si navzájem potvrzovaly osmdesátileté stařenky, minimálně od války, možná i déle.

Kolem pohřebního vozu postávaly skupinky zvědavých čumilů, kteří jakože náhodou šli zrovna okolo. Na rakev upírali někteří z nich zrak tak mocně, až to vypadalo jako snaha o uříknutí a oživení nebožtíka.

Jakubovi to přišlo trapné ve chvíli, kdy si uvědomil, že i on se chová stejně, jako ti čumilové okolo. Ještě naposledy pohlédl s nepříjemným pocitem přes rameno policisty na mizející rakev a šel domů. Nepochyboval, že Iva celou událost sleduje z okna. Určitě bude raději, když bude mít muže vedle sebe. Pokud budou mít zájem

o obzvlášť pikantní a nechutné podrobnosti, následující týden jich bude město plné.

Zlé věci se stávají, tak to bylo a bude. S tím se člověk smíří. Horší je, když se dějí vedle vás. Jakub navzdory tomu, že je ateista, poděkoval Bohu za to, že jeho rodinu opět ušetřil utrpení.

V noci z neděle na pondělí 23 června 2006, těsně před půlnocí, zaslechli obyvatelé jednoho panelového domu na sídlišti, poblíž fotbalového hřiště v České Třebové, křik. Nevratná ubližující slova hádky se mísila s tříštivým zvukem rozbíjeného skla a jinými zvuky. S každou další pauzou nabíral rozpor dvou sobě kdysi blízkých lidí na hlasitosti a efektivitě rozbíjených bytových doplňků. Několik svědků tohoto nočního narušení hlasitě zanávalo, ale dál se nezajímali. Manželské výlevy bývají na denním (a nočním) pořádku v každém městě. Místo toho se raději snažili ten rámus zaspat. Začínal další pracovní týden a mnozí z nich brzy ráno vstávali do práce.

Manželé Koneční z šestého patra, onen důvod přerušného spánku svých bližních za zdmi, nebyli u sousedů oblíbení. Kvůli převážně nočním hádkám, liknavému přístupu k domovním povinnostem a povýšeneckému chování vůči ostatním obyvatelům. Otevřená nenávisť končící vyraženými zuby a trestními oznámeními zatím nehrozila, ale pohár lidské trpělivosti nebyl bezedný. Michal Konečný, devětadvacetiletý průvodčí motorového osobního vlaku Česká Třebová-Chornice, se nijak netajil a ani nepopíral, že pohár

jeho trpělivosti nebyl větší, než kelímek od jogurtu. Jeho denní program nebyl nikterak obsáhlý – zahrnoval práci, hospodu, a pokud přišel dost brzy, tak i veselé hry jako házená nebo fackovaná s manželkou Ludmilou. Na svého desetiletého syna Jirku nebrali ohledy, snad jen když přijeli policajti, nebo si je pozvala sociálka. Chlapec mlčky nechápal v nenávist se měnící nedorozumění a rozdílnost dvou lidí, jež miloval nejvíc na světě. Neměl moc přátel, neměl se kde vypovídat či vyplakat, a tak se čím dál víc uzavíral do sebe a začal nenávidět rodiče, svět kolem a nakonec i sám sebe.

Muselo se něco stát, říkají si nyní lidé. Vyrobili si bombu, která musela jednoho dne explodovat. Mělo to skončit rozvodem, alimenty, několikaletou nenávistí a pak smířením se situací. Možná pár fackami na rozloučenou, přinejhorším zlomenou rukou nebo vyraženým zubem. Snad i nožem do zad, nebo do břicha. To by místní moralisti dokázali pochopit a říct, že něco takového se děje i v lepších městech. Nemělo to však v žádném případě skončit tak, jako to skončilo.

První, kdo si všiml něčeho podivného, byl jejich soused, zasloužilý důchodce a předseda domovních špiónů František Horáček. Od poslední hádky uplynuly tři dny a nikdo z vedlejších bytů nezaslechl v noci jediný hlasitější zvuk. Bylo to fajn, lidé si konečně oddychli, ale po několika dnech už to začalo být podivné. Lidé si totiž na každou špatnost zvyknou, ale nemají rádi změny. A obzvláště náhlé, nevysvětlitelné změny. Úlevu vystřídal nejistota a tu zase podezření.

Dalším důvodem, proč rodině Konečných věnovat pozornost, bylo to, že je za ty tři dny ani jednou nepotkal. Jak mladého, tak jeho rodiče. Neminul je na chodbě, nezdravil se s nimi před domem,

nezahlédl je z okna ani kukátka. Neslyšel je otevírat dveře, nebo mluvit za nimi.

Napadlo ho, jestli se neodstěhovali, nebo neodjeli na dovolenou. Nezdálo se mu ale, že by se o tom nikdo z domu nedozvěděl. Nenápadně si promluvil si se sousedy, kteří se s Konečnými ještě bavili, ale i oni s neskrývaným překvapením museli uznat, že je nějakou dobu neviděli. To důchodce Horáčka ujistilo, že není přehnaně aktivní a že nebude za hlupáka, když se pokusí tento rébus vyřešit. Proto udělal něco, na co neměl chuť už pěkně dlouho. Zazvonil u Konečných, aby s nimi dal řeč.

Nikdo se neměl k tomu, aby otevřel, a tak zazvonil ještě dvakrát, se stejným výsledkem. Byl velkým televizním znalcem kriminalistiky a věděl, co se v tomto případě dělá. Předtím ještě číchal v okolí bytu, aby zjistil, jestli necítí nevábny pach smrti. Skutečně se mu zdálo, že něco cítí. Nebylo to sice intenzivní, ale určitě se to nedalo považovat za typický bytový zápach.

Vrátil se do svého bytu a z pevné linky zavolal policii. Čekal na ně venku. Za čtvrt hodiny se před ním zastavilo auto s majáky. Dvoučlenná hlídka, muž a žena, si vyslechli jeho poctivé a vyčerpávající hlášení. Byla na nich vidět rozmrzelost z celé situace, protože už předem předpokládali, že tohle bude zbytečný výjezd. Použili výtah a v šestém patře vystoupili. Zvonili, bušili a volali, ale pokud byl vevnitř někdo živý, neslyšel je, nebo nemohl otevřít. Policisté se rozhodli konat. Mužský příslušník s rozběhem vyrazil dveře. Jeho kolegyně s Horáčkem v závěsu vstoupila dovnitř.

O několik minut později vyběhl muž na chodbu a v předklonu se vyzvracel. Za ním se vypotácel smrtelně bledý Horáček. Držel se za srdce a snažil se dostat ke svému bytu naproti. Tam se stihl akorát dotknout kliky, než se sesul k zemi. Přežil, ale už nikdy scénu, jíž byl svědkem, nevytěsnil z hlavy.

Jako poslední vyšla policistka. Se strhanou, bledou tváří se posadila na schody. Zhluboka dýchala, jako by snažila dostat z plic všechen zkažený vzduch z prokletého bytu. Už se během několika let ve službě setkala s ledasčím, ale na tohle ji žádný sebetvrďší policejní výcvik nepřipravil.

Podle oficiální policejní zprávy byla Ludmila Konečná se synem Jiřím brutálně zavražděna pravděpodobně manželem a otcem Michalem Konečným. Podezřelý z místa činu uprchl a skrývá se na neznámém místě. Bylo vyhlášeno celostátní pátrání. Občané byli varováni, aby se podezřelého nepokoušeli sami zastavit, neboť je extrémně nebezpečný.

„To je ale hrůza, co se dnes děje,“ postěžovala si svému manželovi Iva Hanáková, drobná, štíhlá blondýnka s velkýma modrýma očima. Pohlédla na něj v očekávání nějaké, nejlépe souhlasné, reakce. Jakub položil odpadkový koš na své místo a ztěžka usedl na židli v kuchyni.

Z náprsní kapsy košile vytáhl balíček Camelek a zapálil si. Vyfoukl kouř a přitáhl si blíž popelník. Zakroutil hlavou, až mu zapraskaly krční obratle. Zadíval se na svoji ženu, jako by ji viděl poprvé. Zmateně se pousmál.

„Cože? Promiň, byl jsem mimo.“

Iva si podrážděně odfrkla a opakovala svoji repliku.

„To je,“ souhlasil Jakub a potáhl si.

„Měl bys přestat,“ kývla Iva hlavou směrem k cigaretě. „Nebo to aspoň trochu omezit.“

Jakub spolkl jadrnou odpověď a dlouze vydechl. „Je to můj jediný zlovyk, jinak žiju celkem zdravě, tak mi aspoň to kouření nech, ano? Navíc za den vykouřím tak maximálně deset cigaret, a to není moc. Ty jsi taky dřív kouřila, pamatuješ?“

„To ano,“ připustila neochotně Iva. „Jenže už skoro deset let nekouřím. Sotva jsem zjistila, že čekáme dítě, okamžitě jsem přestala. Kvůli Janičce.“

Jakub přikývl. Svou ženu sice miloval, ale musel připustit, že mu občas pěkně lezla na nervy. Obzvláště ve chvílích, kdy se k němu chovala jako k malému nezodpovědnému klukovi. Nebo když mu něco vyčítala. Nebo mu nadávala. Nebo na něj vyčítavě hleděla a mlčela. Nebo... cokoliv.

„Dobře, dobře. Zkusím přestat.“

Jednou. Možná. Ale spíš ne. Kouřil už patnáct let. Po takové době se těžko přestává.

Iva si ho pochybovačně přeměřila, ale jeho odpověď nekomentovala. Raději odešla do kuchyně dodělat oběd. Jakub byl

zvyklý obědvat přesně ve dvanáct. Stihne to jen taktak. Nechtěla by ho zase naštvat.

Jakub dokouřil a z obýváku zavolal mobilem do práce. Domlouval se s kolegou na dalším postupu ohledně projektu, na kterém spolu pracovali. Iva slyšela jeho tlumený hlas, ale těm jejich názvům vůbec nerozuměla. Rozuměla však slovům, která na ni minulý týden řval, když jí nadával do kurev a fackoval ji. Kouzelný make-up zakryl láskyplnou manželskou péči a ona nemusela nikomu nic vysvětlovat.

Nabrala jídlo na talíře a zavolala manžela s dcerou. Při jídle nenápadně sledovala Jakuba, jestli mu chutná. Naštěstí to vypadalo, že se jí dnes podařilo uspokojit jeho kolísavé chuťové nároky.

Seznámili se na vysoké škole. Nejdřív se jen tak nenápadně oťukávali a zhruba po třech měsících spolu začali chodit. Po dalším čtvrt roce už věděli, že chtějí zbytek života strávit spolu. V bláznivém opojení si naplánovali společnou budoucnost, tedy bydlení, dobrou práci, první dítě nejdříve tak za dva roky. To už čekala Janičku.

Po škole se vzali a Iva pelášila na porodní sál. Všechny romantické plány a představy skončily tam, kde v těchto případech obvykle končí. V hajzlu.

Snažili se to brát s nadhledem. Nestěžovali si. Aspoň ne moc, ani nahlas, ani jeden před druhým. Janička byla jejich veliká radost, která jim v prvních letech stála za všechny ty ztracené sny. Zatímco byla Iva na mateřské, Jakub si sehnal dobře placené místo v jedné právnické agentuře v Ústí nad Orlicí. Nebylo to sice podle jeho představ, ale mohl skončit o dost hůř.

Po mateřské šla Janička do školky a Iva do práce. Kamarádka jí sehnala dobře placenou práci překladatelky zahraničních knih. Nebylo to sice v její profesi, ale protože jí na škole šly cizí jazyky, vzala to.

Se svými platy si už nemuseli utrhouvat od úst, tak jako v prvních letech manželství, ale rozhazovat také nemohli. Pokud něco potřebovali, brali si to na splátky. Snažili se šetřit každou korunu. Jednou ročně si mohli dovolit čtrnáctidenní dovolenou u moře v Itálii nebo v Chorvatsku. Dva roky po svatbě si pořídili ojetou Škodu 120. Předtím jezdil Jakub do práce vlakem. Vloni škodovku vyměnili za Felicii Combi.

Jejich manželství dlouhou dobu neprošlo žádnou vážnější krizí. Občas si ještě celkem v klidu vyměnili názory, někdy na sebe podrážděně štěkali, jednou dvakrát se opravdu dost ošklivě pohádali, kdy Jakub práskl dveřmi a musel se venku vydýchat. Všechno se to dalo přežít. Až donedávna.

Jakub si minulý měsíc vyrazil o víkendu s přáteli z práce do baru. Dá si jen jedno, stejně mu pivo moc nechutná, a přijde domů. Vždyť už je ve věku, kdy vyesedávání do noci mezi partami pubertáků snižuje jeho autoritu uvědomělého dospělého. Musí jít přeci jako právník příkladem.

Domů se vrátil o půl čtvrté ráno. Věděla o tom nejen jeho žena a dcera, ale i několik pater sousedů. Opřený o dveře se snažil strčit klíč do zámku. Vzhledem k tomu, že byl totálně mimo, přišel tak o hodnotný komentář sousedky od naproti, paní Neubauerové, obsahující její upřímný názor na ožralé dobytky, obtěžující svým

rykem pokojně spící zasloužilé občany tohoto paneláku. Přišel i o pohoršenou, ale před sousedkou zčásti hranou výtkou své manželky, která se ho v rychlosti pokusila vtáhnout do bezpečí vlastního bytu. Povedlo se, ale zadarmo to nebylo. Naštěstí to nejhůře schytala nespící sousedka, která všechna ta invektiva, kterými byla Jakubem zahrnuta, ještě dlouho rozdýchávala.

Iva se zhrozila, v jakém stavu její muž byl. Za celé manželství se ani nepřiblížil tomu, co s očividným klidem udělal dnes. Nedokázal stát na nohou, hloupě se culil, byl zpocený a smrděl jako ten nejposlednější ožrala. Pokusila se ho dostat do koupelny, ale bylo to stejné jako nacpat pětisetkilového grizzlyho do klece na papoušky. Po několika namáhavých přemlouvacích pokusech se jí to podařilo. Posadila ho na okraj vany a vysvlékla z oblečení. Přitom se snažila nepozvracet z toho odporného mišmaše zápachů, který bude z koupelny jen horko těžko vyvětrávat. Jakub jen seděl a mumlal nesmysly.

Zničehonic zvedl hlavu a zadíval se jí přímo do očí. Ten pohled ji zarazil a dost vyvedl z míry.

„Chci si zašukat, pojď, dáme si to rovnou tady.“

Tohle ji naprosto šokovalo. Byla od něj zvyklá na naprosto jinak vedené žádosti, týkající se této intimní potřeby – doprošování, chladné odmítání a následně sex za něco, co zrovna potřebovala, ale musela ho nechat, aby jí to sám nabídl, aby před ním nebyla za zlatokopku. Rezolutně zavrtěla hlavou.

„Ne, dnes už ne. Podívej se na sebe, jak vypadáš!“

Vědět, co se stane dál, asi by pečlivěji volila slova. Jakub sice vypadal jako neschopná mátoha, ale to byla jen taková ta venkovní slupka. Uvnitř dřímalo něco, co potřebovalo vylézt, ba vyskočit ven. Zničehonic ji z boku do tváře zasáhla Jakubova pěst. Odletěla stranou a hlavou udeřila o umývadlo. Ležela na zemi a v polobezvědomí sténala, noční košili vyhrnutou k pasu. Jeho oči dychtivě spočinuly na dlouhých nohou a bílém zadku. Mlsně se olízl a sotva si všiml, jak se mu zrychlil dech.

Svalil se na ni, roztáhl jí nohy a stáhl si slipy. Iva byla ve stavu, který nedovoloval protesty. Tohle si musí vytrpět do konce. Tekly jí slzy, když jí manžel roztáhl pŕlky a hrubě jí ho narval do zadku. Po celou dobu sexuálního ponižování snášela jeho obhroublé výrazy, nejčastěji spojené s kurvením. To ji mrzelo dvojnásob, vzhledem k tomu, že byl její první a jediný. Naštěstí nebyl ve formě a zhruba po třech nekonečných minutách usnul, aniž by se udělal.

Následující dva dny spolu nepromluvili ani slovo. Každý ze svých důvodů. Pokud Jakub nemusel, doma se nezdržoval. Iva byla ráda. I když jí napsal omluvný dopis, opřený o bonboniéru a stíněný velkou kyticí růží ve váze, nevěřila z jeho slov ničemu a už vůbec ne tomu, že to bylo poprvé a naposledy. Pochopila, že tu noc se v něm probudilo zvíře, které už těžko, možná vůbec, zažene zpět.

Byla však ženou, která si dlouho hýčkala svoji naivitu, a v dospělosti, té opravdové s dětmi, prací a manželem, se jí úplně

nedokázala zbavit. Po několika týdnech, kdy se Jakub choval jako ten nejlepší muž na světě, podlehla a odpustila mu. Byla si však jistá, že kdyby to udělal znovu, okamžitě a bez lítosti by ho opustila.

Od toho dne bylo vše zase v pořádku. Po čase pro ně byly události té neblahé noci jen nepříjemnou vzpomínkou a onou příslovečnou výjimkou, potvrzující jejich jinak šťastný a víceméně bezproblémový život.

Velké a bolestivé jizvy na srdci se už nikdy nezbavila. Hořká zrada a bolest způsobená mužem, kterého miluje, nikdy nezmizí. Dříme v jejím nitru, jako připomínka toho, že milovat můžete kohokoliv, ale věřit jen sami sobě.

Po nějaké době se život vrátil do normálu. Janička si užívala letní prázdniny a těšila se, až půjde v září do páté třídy. Byla zrovna neděle, venku krásně svítilo, ale nebylo velké vedro. Jakub dostal chuť na procházku. Obě jeho ženy nadšeně souhlasily. Vyrazili tudíž do lesů kolem Pekláku.

Po obědě se převlékli a vydali se na cestu. Jakub sebou vzal proutěný košík a nůž na houby, Iva měla na zádech batoh a v něm svačinu a pití. Před nimi si vykračovala Janička, v ruce se jí houpala malá bandaska na borůvky.

V lese bylo krásně. Zhluboka nasávali čerstvý vzduch, provoněný listím, kůrou a jehličím. Poslouchali lahodný zpěv ptactva, ochutnávali borůvky, které jim Janička neustále nabízela.

„Je mi hezky, miláčku,“ usmívala se Iva a vrhala na Jakuba jeden zamilovaný pohled za druhým. „Jsem šťastná.“

„Já taky, zlato.“

Jakub objal svou ženu kolem ramen a políbil ji na tvář. Sledovali dovádějící dcerku a drželi se za ruce jako milenci. Vše vypadalo dokonale, dokud nějaký nepatřičný zvuk nevyrušil Ivu ze zamilovaného snění. Byl to hluboký a smutný povzdech jejího manžela. Pohlédla na něj s jistými obavami.

„Víš... já... pořád musím myslet...,“ začal nejistě, protože nevěděl, jak to říct.

Ona to však věděla. Položila mu ukazováček na rty.

„Už o tom nemluv, prosím. Je to za námi a já jsem ráda, že jsme to nakonec přestáli.“

Políbila ho na tvář. Jakub si oddechl a věnoval jí ten nejupřímnější úsměv. Tohle potřeboval slyšet. Pohládl ji a objal.

Ten den jim bylo souzeno ještě jednou prožít vyrušení z idylické chvílky. Někde blízko třeskl výstřel. Oba dva sebou trhli a strnuli s vystrašenými tvářemi. Pohlédli na Janičku, která také stála na místě, na tváři zvědavost smíšenou se strachem. Jakub se pohnul, aby vzal dceru do náručí. V tu samou chvíli zazněl další výstřel a hlasy, vyzývající k zastavení.

Jakub na nic nečekal. Rozeběhl se a rychle vzal dítě do náruče. Iva je dohnala, objal i ji a společně si dřepli, aby snížili riziko, že budou střelbou zasaženi. Bylo to nejhorsích deset minut v jejich životech. Tak dlouho klečeli a trásli se, Iva s Janičkou plakaly a Jakub se proklínal, že je sem vůbec vodil. Neuvědomil si, že maniakálního

vraha Konečného ještě nechytili, a že se mohl stále pohybovat blízko města.

Vteřinu poté, co zazněl poslední, třetí výstřel, rozlehl se jinak poklidným lesem neskutečně děsivý výkřik. Dokonce i Jakub se nekontrolovaně otřásl. I když věděl, že ten zvuk musela vydat lidská bytost, nedokázal se ubránit dojmu, že v Michalu Konečném před jeho smrtí už nic lidského nezbylo.

Domů dorazili celí unavení, vyděšení, ale živí. Iva dala svoji dcerku okamžitě do postele a ta za chvíli spala jako nemluvně. Když se za několik hodin probudila, skoro si na hrůzný zážitek ani nepamatovala. Iva jí záviděla tu dětskou pomíjivost. Ona sama se ještě teď třásla. Kdyby se komukoliv z nich v tom lese něco stalo, zbláznila by se.

Do večera byla s Janičkou v pokoji a hrála si s ní. Blízkost nebezpečí v ní probudily touhu trávit s dítětem co nejvíc času. Po večeri už byly obě z přítomnosti té druhé unavené, a tak ji po slibu, že bude doopravdy spát, Iva uložila ke spánku, dlouze políbila na čelo a popřála dobrou noc.

Vstala z postele a opatrně za sebou zavřela dveře. Manžela našla stát u otevřeného okna v kuchyni. Kouřil a zíral do venkovního šera. Postavila se za něj a objala ho. Takhle mlčky stáli, dokud nedokouřil.

„Je to moje vina,“ konstatoval tak hluboce a temně, až se Iva otřásla.

„To není pravda, miláčku,“ konejšila ho. Ve stejné chvíli si uvědomila, že lže. Lekla se svých myšlenek. Nechápala, jak ji mohlo něco takového napadnout. Neměla k tomu důvod. Nebo snad ano? Mohla ho vinit z něčeho, co neudělal, jen aby zaplatil za to, co udělal?

Pustila ho a pod záminkou, že jde zkontrolovat malou, odešla. Jakub se natáhl pro krabičku a vzal si další cigaretu. Nevěděl proč, ale pohled z okna na město ho uklidňoval. Apaticky se o něco později nechal vést svou ženou do ložnice, kde ho svlékla a položila na záda.

Tu noc se poprvé od okamžiku, kdy jí znásilnil, milovali, ale nebylo v tom nic jiného než chuť ukojit touhy, odreagovat se, zbavit se napětí. Absolutně žádné city.

Tři dny po dopadení Michala Konečného, o čemž se všechna tuzemská média zmiňovala jako o největší policejní akci roku, se Jakub vracel z práce. Zaparkoval před domem, kde zrovna postávaly dvě sousedky ze špiónské hlídky a o něčem živě diskutovaly. Vrhaly kradmé pohledy přes ulici na Dům hrůzy, jak se paneláku, kde žili Koneční, začalo říkat. Ze zvědavosti se ohlédl a spatřil asi padesátiletou ženu, která vynášela ven plné igelitky a vyhazovala je do kontejneru. Jakub ji odhadl na příbuznou Konečných, která se podílela na vystěhování. Byla bledá, měla zarudlé oči, tvář plnou vrásek. Zvedla hlavu a podívala se na něj, jako by cítila, že ji pozoruje. V očích měla nevýslovný smutek a zoufalství. Bylo mu z toho úzko.

Prošel kolem důchodkyň, zamumlal pozdrav a ani nečekal na odpověď. Od toho dne, kdy přišel opilý a nazval svou sousedku spoustou neslušných výrazů, platil zde za černou ovci. Zavřel za sebou prosklené vchodové dveře a zamířil do výtahu.

Doma se přivítal s manželkou a dcerou. Dostal pusku na tvář a do rukou kulmu. Iva si ji půjčila od kamarádky z protějšího domu, když se ta její rozbila.

„Že to vrátíš Markétě?“ udělala na něj psí oči.

Jakub si útrpně povzdychl.

„Proč jí to nedoneseš sama? Můžete si pokecat, dát kafe...“

Ivě se rozšířily oči.

„Blázníš? Mám jít sama do Domu hrůzy? Nikdy!“

„A já mám jít?“

Odpovědi se nedočkal. Iva se šla věnovat vaření. Janička se na něj jen mile usmála a dál si kreslila. Rezignovaně pokrčil rameny a odešel. Cestu přes ulici k protějšímu domu absolvoval rekordně pomalým tempem. Chápal, že jeho strach z domu je, vzhledem k tomu, že je magor Konečný po smrti, irrelevantní, ale zároveň věřil, že zlo, vykonané na jakémkoliv místě, na něm také zanechá otisk.

Vzhledem k tomu, že mu manželčina kamarádka Markéta nesplnila tajné přání a nevyšla mu naproti, vyhledal si její příjmení na zvonicích a zazvonil. Téměř okamžitě se ozvala a pustila ho dál. Šel raději po schodech. Dveře výtahu mu připadaly najednou děsivější.

V půlce cesty se minul s menším, holohlavým mužem kolem šedesátky, který nesl v náručí krabici. Když se mýjeli, všiml si, že je plná dětských hraček a knížek.

Najednou mu docvaklo, kdo jsou ti lidé. Zdáli se mu povědomí. Byli to rodiče zesnulé Ludmily Konečné. Někdy před rokem se potkali v cukrárně na starém náměstí. Malý Jiřík tam tenkrát slavil narozeniny.

Jak se snažil působit lhostejně, narazil nechtěně do krabice s dětskými věcmi. Starý pán klopýtl a sehnul se. Několik hraček a jiných věcí vypadlo na schody. S omluvami pomohl starému muži sebrat to, co vypadlo.

Připadal si jako naprostý pitomec. Rychle vyběhl zbývající schody, vrátil Markétě kulmu a vydal se zase dolů. Proběhl místem, kde se srazil s mužem a po pár krocích se zastavil. Vzadu v hlavě mu zašimralo. S ledovým zachvěním se otočil a spatřil na zemi ležet oranžového, plastového medvídko s kroužkem na klíče. Musel patřit k věcem, které vypadly z krabice, a zřejmě je oba přehlédli.

Zvedl ho ze země a ihned pocítil zvláštní vztah k této naprosto obyčejné věci. Sešel do přízemí a opustil dům. Venku se marně rozhlížel po rodičích zesnulé Konečné. Patrně vyřídili vše, co potřebovali a odjeli. Cestou domů to vzal kolem kontejnerů, aby tam přívěšek vyhodil. Když odsunul víko, ještě naposledy si ho prohlédl. Byl tak obyčejný, ale docela pěkný. Skoro jako nový. Byla by škoda ho jen tak vyhodit. Když si ho nechá, bude se to brát jako hyenismus, okrádání mrtvých?

Musel se usmát, protože si připadal jako přecitlivělý moralista. Ne, tento medvídek vážně nebude nikomu chybět. Mrtvým určitě ne.

Vytáhl klíče a přívěšek k němu připnul. Strčil si ho do kapsy a dál na něj nemyslel.

Začal nový školní rok a rodiče i děti měli jiné starosti, než si ve stínu prokletého paneláku připomínat hrůznou událost. V Jakobově rodině se toho moc nezměnilo. Vypadalo to, že události tohoto léta se podařilo zdárně zakopat na zahradě vzpomínek. Momentálně se zabývali radostnou činností. Za čtrnáct dní měli odcestovat spolu s Ivinými rodiči na týdenní dovolenou na Džerbu. Byl to jejich dárek pro dceru a její rodinu na oslavu desátého výročí svatby.

Deset let! Jakub se orosil, když si uvědomil sílu té doby. Roztěkaně uhnul protijedoucímu autu a rychle se zařadil do správného pruhu. Poslední dobou nebyl ve své kůži a cítil to na sobě. Špatně se soustředil a hůř se mu přemýšlelo.

Vracel se autem z práce a přemýšlel, jaký dárek dát Ivě k výročí. Když míjel benzínku na Lhotce, musel v další zatáčce zpomalit kvůli dopravní nehodě. Tmavě modrý Pasat to narval do protijedoucího kamionu. Zběžný pohled na sešrotovaný vrak osobního auta ho ujistil, že to má posádka vozu pravděpodobně za sebou. A pokud ne, tak bůh dopřej pevné nervy tomu, kdo tohle peklo přežil.

Letmo se dotkl oranžového medvídky, rytmicky se pohupujícího na zpětném zrcátku. Vždy, když někam jel, odepínal ho od klíčů a věšel na toto místo. Nevěděl, proč s tím začal, ale věřil, že mu nosí štěstí. Šťastný se sice necítí, ale jinak se mu od té doby, co ho má, dařilo v práci i doma. Sice měl pocit, že se Iva nějak moc zajímá o jeho talisman, ale to si on už nějak vyřeší. Koneckonců je hlavou rodiny a

měl by se tak už začít chovat. Musí Ivě, samozřejmě slušně, ukázat, kde je místo ženy. Po boku muže, ne před ním, aby ho mohla ponižovat, ani za ním, aby mu vrážela nože do zad. Začne pomalu, opatrně, tak aby netušila, že se něco děje. Bude ji zpracovávat, nenápadně jí nutit svoje vidění světa, až bude pozdě a ona bude jeho. Doopravdy jeho.

Dupnul na brzdu a zastavil půl metru od mladé ženy s kočárkem. Nit jeho myšlenek se přetrhla. Hubená bruneta na něj vyděšeně třestila oči, ale přes přechod přejela mlčky. Byla tak v šoku, že se ani nezmohla vynadat muži, který málem srazil ji a její dítě. Navíc ji znervózněl jeho chladný pohled s absentujícím pocitem viny. Raději nic neříkala a rychle přeběhla na druhou stranu.

Usmál se na její mizející záda. V tom pokřivení obličej bylo jen málo studu, o to více však nadutosti. Víc než ta ženská s kočárkem, skákající pod jeho auto, ho rozmrzelo, že si nemůže vzpomenout, na co předtím myslel. Úplně mu to vypadlo z hlavy. Byl ale k sobě velkorysý a odpustil si. Věřil, že jeho talisman si to pamatuje místo něj. Když byl přechod prázdný, pomalu se rozjel. Už se těšil na večeri. Iva mu slíbila nějakou dobrotu.

Jakmile se rozjel, oranžový přívěšek se rozhoupal. Medvídkova tvář byla vyrobena jako neurčitá a prázdná. V jednu kratičkou chvíli, ne delší, než myšlenka, to ale vypadalo, jako by se zašklebil.

Uběhlo několik dalších týdnů. Janička zůstala sama doma. Máma si odskočila do nedaleké samoobsluhy nakoupit, táta je u souseda o patro níž a pomáhá mu vyměnit starou pračku za novou. Až sem nahoru jsou slyšet oba hlasy, chvílemi přerušované smíchem. Dívala se na televizi, ale už jí to nebavilo. Potřebovala se zabavit, ale byt jí už tolik možností jako dřív nenabízel. Jako malá byla skromná a dokázala si hodiny hrát s krabicí od bot, pastelkami a jedním talířkem. Nikdy si neplánovala, že by udělala něco špatného, jen měla jako každé dítě smůlu, když se to všechno zvrtilo. Nerada něco pokazila, protože pak na ni rodiče začali křičet, a ona neměla ráda, když na ni někdo křičel.

Dovolená v Tunisu byla dokonalá! Ještě nikdy v životě nebyla mimo republiku a stálo to opravdu zato. Rodiče s babičkou a dědou se snažili naplánovat jí každý den nějakou zábavu. Bazény, tobogány, tuny jídla, výlety po památkách, jízdy na velbloudech! Táta se sice taky snažil, ale přesto na něm bylo vidět, že se raději straní společnosti. Zahrnoval je zamyšlenými úsměvy a duchem býval často mimo. Snadno se nechal vyprovokovat, naštěstí se zase rychle uklidnil.

V kuchyni si sedla na židli, opřela se lokty o stůl, podepřela si bradu a znuděně zírala z okna. Kdyby aspoň mohla jít ven a hrát si s Vojtíškem. Vojta Strouhal byl její spolužák, bydlící v tom strašidelném domě, kde se stala zlá věc. Rodiče jí nikdy neřekli, k čemu tam tehdy došlo, a děti měli tolik různých verzí, kolik bylo nápadů. Jestli byl nějaký z nich pravdivý, to neřešila. Věřila rodičům, když jí říkali, aby si tím nenamáhala svoji blond'atou hlavinku.

Zaslechla krátké zazvonění na zvonek. Letěla ke dveřím a otevřela. Zmateně pozdravila sousedku a její sestru, která k ní přišla na

návštěvu. Jak byla zaujatá přemýšlením, spletla si zvonky. Přes papírové zdi a zavřené dveře je všechno tak podobné. S nacvičeným úsměvem rychle zavřela. Protočila panenky a svezla se po dveřích do podřepu.

Očima zavadila o tátovy klíče, položené na stolku. Všimla si, že oranžový medvídek leží připnutý k nim. Normálně ho táta odepnul od klíčů a bral k sobě. Nechápala, proč se o něj tolik zajímá. Takových přívěšků se dá koupit milion. Docela ji zarázelo, jak kvůli němu dokáže snadno vybuchnout, tak jako poprvé, když si ho bez dovolení vzala do ruky a zeptala se, jestli si ho může nechat. Byla to jen nevinná žádost, táta ale vyletěl od stolu, sebral jí ho z ruky a vynadal jí.

Byla sice ještě malá, ale rozhodně ne hloupá. Viděla souvislost mezi tátovým divným chováním a tímhle oranžovým přívěškem. Nechápala sice, o co přesně šlo, ale její jednoduchá mysl viděla řešení v tom, že když zmizí medvídek, zmizí i tátovo divné chování.

Aniž by přemýšlela, chytla klíče a odepnula přívěšek. Strčila si ho do kapsy tepláků a vesele se ušklíbla. Sotva se vzdálila od stolku s klíči, otevřely se dveře a v nich se objevila máma.

„Ahoj mami!“ vrhla se jí kolem krku, aniž by vzala v potaz dvě plné igelitky, táhnoucí Ivu k zemi. Až když o ně málem zakopla a máma se nadechovala k jadrnému vyjádření, rychle je uchopila a táhla se s nimi do kuchyně. Tam se ještě angažovala při uklízení nákupu a až potom se odhodlala obejmout mámu.

„Maminko, můžu jít ven?“

„Úkoly máš?“

Dívěnka se postavila do pozoru.

„Hotovo!“

„Tak mazej, než si to rozmyslím.“

Když Jakub zjistil, že medvídek zmizel, začal zuřit. Rozházel prakticky všechny věci v předsíni. Marně. Jeho talisman byl pryč! Počáteční vztek vystřídala panika. Cítil se náhle osaměle, jako by přišel o část sebe sama. Sesul se na zem uprostřed předsíně. Zoufalství z jeho očí přímo čišelo.

„Kde je! Kde je!“ mumlal dokola. „Kde je...“

„Nevím, lásko,“ poklekla u něj Iva. „Možná, že kdyby ses na uklidnil...“

„Jsem klidný,“ opáčil hlasem, který klid rozhodně neprojevoval. Prsty pravé ruky třel o sebe, jako by v nich něco mnul. Něco, čeho se potřebuje pro svůj vlastní klid dotýkat.

Ucítil Ivinu ruku a vzhlédl. Všiml si, že se tváří nejistě. Měla by k tomu důvod, když údajně nic neví?

„Ty víš, kde je,“ nebyla to otázka. Vinil ji, minimálně z toho, že ví, kde jeho talisman je. „Vrať mi ho!“

„Já ho nemám,“ bránila se Iva. Snažila se zachovat klid, ale z hlasu byly patrné obavy. Docela živě si uměla představit, co se stane, jestli Jakub tu svoji modlu nedostane zpět. „Nevím, kde je. Možná ti někde upadl.“

Jeho očima problesklo šílenství. Taková hloupá lež! To si fakt myslí, že jí uvěří tu hloupost? Chytil Ivu za zápěstí a přitáhl si ji k sobě.

„Vrať... mi... ho!“

V kombinaci bolesti a vyčerpání se její strach změnil v hněv. Vyškubla ruku a vrazila mu facku. Sotva ruka dopadla, zasáhla její levou tvář Jakubova pěst. Nebyla to nijak silná rána, vzhledem k tomu, že se Jakub v sedě kymácel a vlastně se jen sotva rozmáchl, ale šok z té drzosti učinil své. Prudce se narovнала, uskočila před jeho nenechavýma rukama a couvala do kuchyně.

„To bylo naposledy, cos na mě sáhl, hajzle!“ zasyčela jako vzteklá kobra. „Končím s tebou! Už mě tady neuvidíš!“

Možná se jí to zdálo, možná to byla pravda anebo jen vroucné přání, ale na okamžik měla pocit, že vidí v jeho očích zmatek, stud a snad i smutek toho starého Jakuba, kterého tolik milovala. Během kratičké chvíle to bylo pryč. Bleskurychle vyskočil na nohy, až se Iva vylekala a zakopla. Narazila do stolu a padla na židli. Bolestivě záúpěla.

„Nikam nepůjdeš,“ přibližoval se k ní Jakub, „dokud mi ho nevrátíš!“

„Ale já ten zasraný přívěšek nemám! Nemám, rozumíš!“

Vstala, aby ho obešla, ale on ji chytil za hlavu a udeřil jí obličejem o futra dveří. Ivě se zvrátila hlava a cvakly zuby. Před očima se jí udělaly mžitky. Než stačila jakkoliv zareagovat, chytil ji za vlasy a strhl na zem. Udeřila se obličejem o podlahu a z nosu jí vytryskla krev. Schoulila se do klubíčka a snažila se chránit. Kopal do ní ale tak divoce, že to nemělo skoro žádný smysl. Pokaždé, když do ní udeřil, vyzval ji, aby mu talisman vrátila. Párkrát zopakovala, že ho nemá, potom prosila, a nakonec jen chrčela. Několikátý kopanec do hlavy ji poslal do bezvědomí, a to bylo dobře. Nevnímal už totiž, když ze stojanu

na nože vytáhl dlouhý porcovací nůž a sehnul se k ní. Když zjistil, že ještě žije, odtáhl ji za nohu do obýváku. Tam začal s ďábelským pohledem a šíleným pochechtáváním vykonávat svoje zvrácené dílo.

Janička zamávala Vojtiškovi, který jí pozdrav oplatil, a spokojeně si poskakovala cestou domů. Tátova medvídko vyměnila s kamarádem za zmrzlinu. Vanilkovou, tu měla nejraději. Táta asi bude naštvaný, ale když mu dá líznout, tak se snad zlobit přestane.

Vyběhla schody a u dveří zazvonila. Zase si zapomněla klíče. Z protějších dveří vyšla paní Neubauerová. Janička slušně pozdravila a chtěla se zeptat, jestli přijede na svátky její vnučka Karolína, když se otevřely dveře a v nich se objevila rozčuchaná a zarudlá tvář jejího otce. S přerývaným dechem vyzval dceru, aby šla za ním domů. Janička se jeho zjevu trochu lekla a ucouvla, ale nakonec šla. Jakub ji stáhl dovnitř, vrhnul krátký pohled na paní Neubauerovou. Důchodkyně se s hrůzou v očích stáhla zpět dovnitř svého bytu.

Ve věku sedmdesáti let byla možná nahluchlá, hůř viděla a schody vycházela pomaleji, než před pár lety, ale hloupá rozhodně nebyla. Když byla malá, pár let po válce, utopila se dcera jednoho sedláka v rybníku. Její otec se ze žalu zbláznil. Čtyři chlapi ho museli násilím vyvést ze stavení, které se chystal spálit spolu se zvířaty a sebou samým. Ten boj viděla, a i když od té doby uteklo hodně času, nezapomněla, jak vypadá tvář šílenice. Stejně jako ta, která na něj před chvílí zírala.

Zamknula se v bytě a okamžitě volala policii.

Snad to byla náhoda, snad hra osudu, ale i k tomuto případu byla povolána hlídka praporčice Němcové, která už zasahovala u případu Konečných. Její kolega neustál šílený tlak na rozum a dlouhé noci plné nočních můr, a ze zdravotních důvodů odešel od policie. Praporčici byl přidělen nováček přímo z akademie a spolu jezdili několik týdnů. Hned první den se jí ptal na masakr v paneláku. Odbyla jeho zvědavost několika neurčitými informacemi a dala mu najevo, že tohle téma už otevírat nebude.

Ještě dnes ji trápily zlé sny. Na ten pohled, když vešli do onoho stokrát prokletého bytu manželů Konečných, nikdy v životě nezapomene.

Zevnitř auta si prohlédla vysoký dům, skrývající je ve svém širokém stínu. Vypadal naprosto normálně, stejně jako ten první. Kdoví, co se skrývá uvnitř tentokrát. Vystoupila a nasadila si čepici. Její kolega už čekal venku. Měla divný pocit, a tak mu nařídila, aby se držel za ní.

Vystoupali až do patra, kde bydleli Hanákovi a odkud volala svědkyně. Zastavili na schodech pode dveřmi a domluvili se na dalším postupu. Až poté vystoupali na úroveň patra, rozhlédli se, a nakonec zazvonili na paní Neubauerovou. Ta jim otevřela okamžitě, vzhledem k tomu, že byla celou dobu nalepená na kukátku. Přednesla jim to samé, co na dispečinku a s varovným prstem ukázala na protější dveře.

„Je to blázen! Seberte ho, než té holčině něco udělá. Kdoví, jestli už neublížil její matce!“

Praporčici se sevřel žaludek nejasným tušením, že se tady děje něco zlého. Přesto si neodpustila štiplavou myšlenku, že nebyť uvědomělých a vševidoucích důchodců typu Horáčka a Neubauerové, kdoví, kolik zločinů by zůstalo neoznámeno.

Zaklepali, zazvonili a pak přednesli typické výzvy, ale dveře se ani nepohnuly. Praporčice začínala tušit, že ani zde nepůjde nic, tak jako obvykle. Obrátila se na kolegu: „Dokázal bys ty dveře vyrazit?“

„Včera jsem si při cvičení pohnul ramenem, ale snad ano.“

„To nemusíte,“ ozvala se náhle Neubauerová. Policisté netušili, že je celou dobu pozoruje a poslouchá skrze nepatrnou škvíru ve dveřích. „Vláďa, tedy pan domovník, má náhradní klíče od všech bytů. Skočte za ním do přízemí a on vám ho dá. Jmenuje se Ertl.“

Za necelých pět minut se mladý policista vrátil nejen s klíči, ale i zvědavým domovníkem, který nechtěl o nic přijít. Trochu roztrášeně přebral svazek klíčů, než našel ten pravý. Strčil ho do zámku a odemkl. Chtěl i otevřít, ale praporčice zavrtěla hlavou. Odepnula poutko z pouzdra pistole a otevřela. S rukou na zbrani vkročila dovnitř, následovaná kolegou a zvědavým domácím. Toho po pár krocích poslali ven.

Prošli předsíní, prozkoumali koupelnu a záchod, potom kuchyni a ložnici. Zbývala chodbička s dveřmi do obýváku. Praporčice zvedla varovně prst a vytáhla zbraň. Její kolega ji napodobil. Němcová sevřela plastovou kliku a po tisíci od chvíle, kdy sem přijela, se pomodlila, aby aspoň to dítě bylo v pořádku.

Otevřela a vstoupila dovnitř.

Bylo to jako otevřít bránu do pekel absolutního šílenství. Pohled tak absurdní, že ho v první chvíli považovala jen za výplod fantazie nebo halucinaci. Nohy jí vypověděly službu, naštěstí se zachytila rukama dveřního rámu. Pistole jí vypadla z ruky a zarachotila na podlaze. Hlava jí ztěžkla, stejně jako víčka, mozek chtěl vypnout, aby nemusel dál snášet tu bezbožnost. Slyšela kolegův poděšený výkřik, několikrát opakoval *panebože!* Slyšela sama sebe plakat a šeptat stále dokola slovo *ne*.

Bylo to ještě horší, než při předchozím zásahu. Slyšela, jak někdo zvrací. Byla tak mimo, že to mohla být klidně ona sama. Podvědomě si rukávem otřela ústa. Zaslechla kolegu, jak zmateně, ale o to víc naléhavě žádá o posily.

Natáhla se pro zbraň a s námahou se postavila. Oči měla zalité slzami, a tak si je protřela, aby lépe viděla. Ne na ten masakr, ale aby mohla zamířit. Zamířit na muže, sedícího uprostřed pokoje, vedle převráceného konferenčního stolku, nohy zkřížené a v náručí chovající hlavu své dcery. Zbytek jejího těla, stejně jako těla manželky, byl rozvěšen a rozházen v podivné asymetrii po celém pokoji a přidával mu rudočerný nádech.

Jakub Hanák se kymácel do stran, z koutku úst mu stékala odporná, nazelenalá slina. Výraz tváře byl nepřítomný, oči, ty děsivě propalující černé uhlíky se upíraly přímo na praporčici. Usmíval se,

byl to však úsměv nebožáka, jehož mysl opustila tělo a zanechala ho postupně hnilobě. Šťastný ubožák, který konečně získal to, co mu právem náleželo.

To nejhorší, co nakonec přinutilo praporčici udělat to, co udělala, spatřila až po nějaké době a prakticky jen náhodou. Bála se totiž do těch míst podívat, aby se nepřipravila i o ten zbytek rozumu.

Zkrvavené nosní dírky malé Janičky byly násilím propojeny kovovým kroužkem, z něhož visel svazek klíčů.

Namířila na jeho hlavu. Její ukazováček tiskl spoušť, dokud nedosáhl bodu, odkud nebylo návratu. Pokojem zazněl výstřel a na chvíli ji ohlušil. Pustila pistoli a ta jí vypadla z ruky. Už ji nezvedla. Už nikdy žádnou další zbraň do ruky nevezala a od policie odešla ještě téhož dne.

Přítomnost jednoho brutálního vraha dostane město do médií, do podvědomí obyvatel země a do černé kroniky. Dva takoví vrahové, žijící poblíž a vraždící krátce po sobě, vzbudí pochybnosti a touhu se takovému městu vyhnout. Najde se samozřejmě dost bláznů, kteří budou místo několika vražd navštěvovat, ale ti těžko vyváží počet lidí, kteří se ze strachu městu vyhnou. Několik rodin se z postižené čtvrti ze strachu odstěhovalo. Na žádost několika osob byla provedena i kontrola vody, jestli neobsahuje nějaké toxické látky, které by mohly u obou mužů způsobit halucinace a další projevy psychopatie.

Výsledky toxikologie však neprokázaly žádný vliv na jejich zvrácené chování.

A o to byla celá situace horší. Hrůzný čin jednoho člověka se dal pochopit jako těžké selhání rozumu, dočasné zatmění, nepřičetnost. Když to ale udělají dva na sobě nezávislí a sobě neznámí lidé, to už zavání černou magií, nebo něčím stejně děsivým. Uhranul snad někdo zdejší občany? Nebo proklet?

Městští radní si byli vědomi tohoto palčivého problému, a tak investovali z městské pokladny velké peníze, aby lidé v následujících měsících naplnili své mysli pozitivními zážitky a obě zlé události brzy vytěsnili. Ve městě tedy nastalo období koncertů, divadelních her, poutí, jarmarků, výstav a mnoho dalšího. Lidé byli brzy na rozpacích z tolika zábavy, účel to však splnilo a na oba hrůzné činy se postupně zapomínalo, nebo spíš – lidé se ho snažili vytěsnit z paměti a mnoha z nich se to povedlo. Některým se však to léto roku 2006 nerasmazatelně vrylo do paměti a vzpomínky na něj se jich držely po celý život.

Malý Vojtíšek Strouhal seděl na posteli ve svém pokoji a kreslil si do sešitu. Každou chvíli sáhnul po jiné barvě pastelky, jichž měl kópu rozloženou vedle výkresu. Hned vedle nich ležel přívěšek, který tak výhodně směnil s nebohou Janičkou. Už slyšel, že umřela, podrobností byl naštěstí ušetřen.

Natáhl se ke stolku, kde měl sklenici s limonádou. Zjistil, že je prázdná. Jako správné dítě nevstal, aby si došel pro novou, ale zavolal na svou mámu. Nic ho netrápilo, že ani na třetí pokus nepřišla. Zkoušel to dál, dokud se s podrážděným funěním a kyselým výrazem neobjevila ve dveřích.

„Copak, zlatíčko?“

„Uděláš mi pití, mami?“ zeptal se klučina medovým hláskem.

„To víš, že jo,“ odvětila tónem, který byl jen o málo teplejší, než kostka ledu. Vzala ze stolku prázdnou sklenici a odešla. Schválně trochu víc bouchla dveřmi, aby si synáček uvědomil, jak nadšená je z toho, dělat mu poskoka. Jak to u dětí bývá zvykem, na takové náznaky nereagoval. Sotva zamumlal poděkování, když si od mámy vzal pití. Napil se, položil sklenici na stůl a dál kreslil. Jeho máma Šárka se posadila vedle něj a chvíli ho s pyšným úsměvem sledovala. Až po chvíli si uvědomila, že vidí něco, co sem nepatří. Zamyslela se a pak si toho všimla.

„Co to máš?“ ukázala na přívěšek.

„To jsem dostal,“ zamumlal chlapec, aniž by zvedl zrak od výtvarného díla.

„Od koho?“

Stále se usmívala, když oranžového medvídky vzala do ruky.

„Od Janičky. Hanákové. Za zmrzlinu.“

Její ruka ztuhla. Úsměv zmizel. Opatrně si prohlédla syna, ale ten si stále kreslil a nic jiného ho nezajímalo. Ani si nevšiml, když jeho máma pomalu vstala a tiše odešla z pokoje.